

[Johs. Christiansen.]

stillinger. Jeg har forstået loven således, at det her drejer sig om 8 regionsledere og ca. 30 distriktsledere. Også dette kan nok kalde på betænkelighederne i en tid, hvor befolkningen har militære byrder nok i forvejen, og hvor de økonomiske og sociale forhold her i landet i ikke ringe grad opfordrer til eftertanke.

Det foreslås endvidere, at bevillingen på de 12 mill. kr., som fastsattes, da loven gennemførtes, nu forøges til 20 mill. kr., men derudover er det tanken, ser jeg, at der skal optages en ekstraordinær bevilling på 25 mill. kr., strækkende sig over fem år, bl. a. til indkøb af våben. Jeg vil gerne spørge i denne forbindelse: Er det nødvendigt, at hjemmeværnet køber våben? Jeg har forstået på udenrigsministeren og andre, at vi i disse år skal modtage våben for ialt et beløb af over halvtredie milliard kroner som gave. Skulle det ikke være muligt indenfor dette ganske kolossale beløb, hvis det iøvrigt er rigtigt, hvad man kan have sine grunde til at tvivle noget om, også at få de par skillinger, som det relativt drejer sig om for at forsyne hjemmeværnet med de våben, det skal have? Jeg har forstået, at man, når man skal købe nye våben for disse beløb, også tænker på, at vi skulle købe tunge våben, men, højtærede forsvarsminister og ærede medlem hr. Frode Jakobsen, der er civilchef i dette foretagende, har man virkelig den militære sagkundskabs garanti for, at det er anbefalelsesværdigt at forsyne hjemmeværnet med tunge våben på baggrund af den meget, meget korte uddannelsesetid, som man kræver? Jeg skal iøvrigt ikke gå dybere ind på spørgsmålet ved denne lejlighed. Min og mit partis stilling til hjemmeværnet er så velkendt, at det, jeg her kunne sige, ville blive gentagelser, og det skal jeg på dette tidspunkt af dagen skåne tinget for, men der er et spørgsmål, som jeg gerne vil have lov at føre frem.

Det blev sagt af det ærede medlem hr. Frode Jakobsen, at hjemmeværnsfolkene ville altid være på pletten, og hvis den samme sikkerhed for at dække landet skulle skabes på anden måde, ville det sige, at der skulle ligge soldater i hver flække landet over. Ja, det er jo en ret logisk tankegang, naturligvis, men vil lokalforsvarsstyrker ikke også efter bestemmelserne være på pletten? Forholdet er jo det, at vi i henhold til den sidst vedtagne forsvarslov har ikke alene forsvar betegnet ved linietropperne, men også forsvar betegnet ved lokale forsvarsstyrker, og dette synes mig at rejse

det naturlige spørgsmål, om man ikke indenfor et kortere åremål ville stå sig ved at gå til en afvikling af hjemmeværnet og overføre de opgaver, som man mener at hjemmeværnet kan løse, til lokale forsvarsstyrker. Indenfor et kortere åremål vil alt våbendueligt mandskab jo nu have fået sin regulære, soldatermæssige uddannelse. Det er jo meningen, at hele det våbenduelige mandskab årgang efter årgang skal indkaldes til militæruddannelse. Der bliver med andre ord, når dette program er gennemført, til rekruttering af hjemmeværnet stort set kun det mandskab, som allerede har fået sin soldatermæssige uddannelse. Disse uddannede soldater skal, såvidt jeg ved, stå i linien i 8—9 år eller deromkring, hvorefter de går over i lokalforsvaret og danner de styrker, som lokalforsvaret består af, men når det er tilfældet, og når man i den nye forsvarsordning også, som jeg sagde før, har begrebet lokalforsvar lovfæstet, foreforekommer det mig, at det ville være rationelt og naturligt at gå til en gradvis afvikling af hjemmeværnet og, som jeg sagde, lade lokalstyrkerne overtage de opgaver, hjemmeværnet mener at kunne løse, men som vi udfra vor bedømmelse ikke mener det kan løse, fordi dets uddannelse er for kort. Jeg foreslår denne gradvise afvikling bl. a. for at lette sagen for de særlig nidkære. Når venstres ordfører for lidt siden erklærede, at hjemmeværnet måtte vurderes også ud fra dets betydning som symbolsk foreteelse, kan man vel strengt taget ikke forundre sig så forfærdelig meget over, at den store, store del af befolkningen ser med nogen mistillid på hjemmeværnets virkelige betydning i akutte situationer. Jeg tror, man ville handle rigtigt, hvis man gik til en sådan afvikling. Når der kræves 18 måneder for til gavns at kunne uddanne en aktiv soldat, bliver forskellen herpå og på hjemmeværnsmandens 50—100 timers uddannelse for påfaldende.

Jeg skal med disse få ord anbefale den højtærede forsvarsminister at tage afviklingstanken op til alvorlig overvejelse.

Hans Hansen (Rørby): Det foreliggende lovforslag omfatter 30 ændringer i og tilføjelser til loven om hjemmeværnets ordning af 16. juli 1948. Loven var i høj grad et eksperiment; den blev vedtaget, før forsvarskommissionen afsluttede sit arbejde, og før Atlantpagten var en kendsgerning, og der er grund til at tro, at de indvundne erfaringer har givet baggrund for de foreslåede ændringer. Iøvrigt er der jo sket så meget siden da. Men ændringerne drejer